

gælde alle andre ydelser, der handles på markedsvilkår, og som det offentlige yder tilskud til. Med andre ord ydelser, der fremover falder ind under EU's definition og bestemmelser om varers og tjenesteydelsers frie bevægelighed.

Tandlægebehandling og briller via private udbydere på markedet med fortjeneste for øje er tjenesteydelser og varer i EU-Traktatens forstand. Hvis det offentlige ikke betaler hele regningen, men alene giver tilskud til egenbetalingen, kan tilskuddet bruges i andre EU-lande. I lyset af den aktuelle debat om egenbetaling og valgfrihed kunne tilskud til køb af hjemmehjælp være et eksempel. Giver man folk en sæk penge som tilskud til selv at købe hjemmehjælp, så kan de købe den i Malmø eller Flensborg, hvis de vil. Det kan ikke begrænses til Danmark.

Sundheds- og socialområdet er ifølge den eksisterende traktat nationale anliggender, men EU trænger stadig mere ind på disse områder, og denne lov kan ses som et skridt hen imod et fælles social- og sundhedsmarked i Unionen. Her er tale om en lovgivning, der er en konsekvens af EF-Domstolens dynamiske fortolkningsstil.

Skal disse områder underlægges EU-regulering, så bør det kun ske via Traktatens bestemmelser. I så fald bør det lægges på bordet under den kommende regeringskonference i EU.

Enhedslisten er principielt imod, at ydelser inden for sundhedsområdet gøres til en vare, der skal kunne flyde frit efter det indre markeds princip om fri bevægelighed. Enhedslisten vil stemme imod lovforslaget.

Og må jeg sige for egen regning: Jeg forstår såre godt, at Venstre ordfører er meget, meget tilfreds med det her lovforslag. Det er utrolig logisk, og jeg synes, at rammen om debatten i det danske Folketing i dag virkelig har været i Venstres tegn. Det startede med en yderligere liberalisering af lufthavnen, og det slutter med, at pengeposeprincippet efter Venstres princip bliver stadfæstet. Så det har været Venstres dag. Vi andre, der vil en anden vej, må jo så ruste os til at øve modstand mod denne samfundsudvikling.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Så kan hr. Søren Kolstrup jo spørge sig selv, hvorfor Venstre har den holdning. Nu sidder hr. Søren Kolstrup jo ikke i Sundhedsudvalget

og møder ikke de patienter, de mennesker, de medborgere, som ønsker at få den bedst mulige behandling og måske ikke kan finde den i Danmark, og som derfor gerne vil have lov til at tage et andet sted hen og vælge en bedre behandling. Hvorfor er Enhedslisten så restriktiv og domesticerende og bestemmende på vores medborgeres vegne?

Tror man ikke på mennesket, på medborgeren, siden man vil sidde herinde og bestemme og regere over, hvor mennesker skal have de ydelser henne, som de er berettiget til. For det er jo forudsætningen, at de er visiteret til den pågældende behandling, den pågældende ydelse, her fra Danmark. De har betalt deres skat, de har betalt deres bidrag til retten til at opnå tilskuddet, hvorfor skulle de dog ikke have lov til at tage ud og få den det sted, hvor de får den bedst mulige.

Vedrørende hjælpemidler inden for socialområdet, så må vi gå til socialministeren, for i virkeligheden lægger det her forslag også op til, at man kan få tilskud til hjælpemidler, og at man kan købe hjælpemidlet i det land, hvor man mener, man kan få det bedste hjælpemiddel.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg skal undlade at deltage i debatten om de specielle sundhedspolitiske forhold, men hvad angår velfærdsdebatten, vil jeg gerne tilkendegive over for fru Tove Fergo, at for det første finder vi det principielt, uanset hvilket politisk udgangspunkt man har, meget, meget demokratisk anstødeligt, at man indfører lovgivning via en domstol og ikke via en demokratisk procedure. Så på den måde kan man sige, at der virkelig er et demokratisk mellem på den ene side Venstre og på den anden side Enhedslisten. Det er den ene diskussion.

Den anden diskussion er spørgsmålet om offentlige ydelser. Hvis man har den tilgang, at der både skal være lige mulighed, lighed i systemet, samtidig med at den enkelte borger kan udfolde sig, så er det for os afgørende vigtigt, at det er den offentlige ydelse, som er den bedste ydelse. Og vi er meget bevidst om i Enhedslisten, at i det øjeblik den offentlige ydelse ikke bliver den bedste ydelse og ikke kan tilfredsstille borgerne bredt, så kommer der et pres for private løsninger eller valgfrihed, som man kan lancere i en sådan situation.